

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA VACARENCU c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 10543/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

27 martie 2008

DEFINITIVĂ

27/06/2008

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Vacarencu c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Giovanni Bonello,

Stanislav Pavlovski,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Ledi Bianku, *judecători*,

și Fatoș Aracı, *Grefier adjunct al Secției*,

Deliberând la 4 martie 2008 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 10543/02) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către Tudor Vacarencu („reclamantul”), la 16 noiembrie 2001.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către Elena Botnari, avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. La 7 octombrie 2003, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis să examineze fondul cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

4. Reclamantul, dl Tudor Vacarencu, este un cetățean al Republicii Moldova născut în anul 1945 și care locuiește în satul Sociteni.

5. În anii 1970, reclamantul a cumpărat de la autoritățile locale o casă care a fost confiscată de către autoritățile sovietice de la o persoană terță după cel de-al doilea război mondial. În anul 1993, fostul proprietar a revendicat casa și, în conformitate cu Legea nr. 1225-XII, consiliul local a recunoscut dreptul lui de proprietate asupra casei. Reclamantul a fost evacuat din casă.

6. În același timp, consiliul local a promis reclamantului un spațiu locativ alternativ, promisiune care nu a fost respectată.

7. În martie 2000, reclamantul a inițiat proceduri judiciare civile împotriva consiliului local, solicitând compensații în locul casei promise.

8. La 14 noiembrie 2000, Judecătoria sectorului Ialoveni a hotărât în favoarea reclamantului și a obligat consiliul local să-i plătească 52,797.00 lei moldovenești (MDL) (aproximativ 5,000 euro (EUR)).

8. Cererea de recurs a consiliului local a fost respinsă prin decizia irevocabilă a Curții de Apel din 5 iunie 2001.

9. Reclamantul a obținut un titlu executoriu pe care executorul nu l-a executat.

10. În mai 2002, hotărârea judecătorească din 5 iunie 2001 a fost casată ca urmare a procedurilor de revizuire, iar procedurile au fost redeschise. Rejudecarea s-a finalizat cu o hotărâre judecătorească definitivă din 13 iulie 2004, prin care consiliul local a fost obligat să acorde reclamantului un spațiu locativ. Această hotărâre nu a fost executată nici până în prezent.

11. Din documentele prezentate de către părți, se pare că reclamantul are o locuință alternativă într-un sat învecinat, unde el locuiește cu familia sa.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

13. Dreptul intern relevant a fost expus în hotărârea Curții în cauza *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 31, ECHR 2004-III (extracts).

ÎN DREPT

12. Reclamantul a pretins că, prin neexecutarea hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea sa la 5 iunie 2001 și 13 iulie 2004, au fost încălcate drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. Printr-o scrisoare din 10 mai 2004, el s-a mai plâns, în temeiul acestor articole, de casarea abuzivă în mai 2002 a hotărârii judecătorești din 5 iunie 2001.

Articolul 6 § 1 al Convenției, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... într-un termen rezonabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”

Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

13. De asemenea, reclamantul s-a plâns că, prin neexecutarea hotărârilor judecătorești din 5 iunie 2001 și 13 iulie 2004, au fost încălcate drepturile sale garantate de articolul 3 al Convenției și articolul 8 al Convenției.

Articolul 3 al Convenției prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.”

Articolul 8 al Convenției prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

14. În ceea ce privește pretenția privind neexecutarea hotărârii judecătorești din 5 iunie 2001, Curtea notează că această hotărâre a fost casată în mai 2002 ca urmare a procedurilor de revizuire. Având în vedere jurisprudența sa cu privire la această chestiune (a se vedea, printre altele, *Timofeyev v. Russia*, nr. 58263/00, § 37, 23 octombrie 2003) și faptul că perioada de neexecutare a durat doar aproximativ zece luni, Curtea nu poate considera această perioadă drept excesiv de îndelungată. Mai mult, reclamantul nu a indicat vreun factor care ar putea fi considerat ca cerând o diligență specială și o executare mai rapidă. Prin urmare, Curtea constată că această pretenție nu relevă vreo aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de articolul 6 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție (a se vedea, printre altele, *Osoian v. Moldova* (dec.), nr. 31413/03, 28 februarie 2006).

Prin urmare, această parte a cererii urmează a fi respinsă, ca fiind vădit nefondată, în temeiul articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

15. În ceea ce privește pretenția cu privire la casarea abuzivă a hotărârii judecătorești din 5 iunie 2001, Curtea notează că reclamantul a invocat-o pentru prima dată în scrisoarea sa din mai 2004, adică peste mai mult de șase luni de la casare. Prin urmare, această pretenție urmează a fi, de asemenea, declarată inadmisibilă în temeiul articolului 35 §§ 1 și 4 al Convenției.

16. În ceea ce privește pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolelor 3 și 8 ale Convenției, în lumina tuturor materialelor pe care le

deține, și în măsura în care chestiunile deplânse țin de competența sa, Curtea constată că acestea nu relevă vreo aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate prin Convenție. Prin urmare, această parte a cererii este vădit nefondată, în sensul articolului 35 § 3 al Convenției, și urmează a fi respinsă în temeiul articolului 35 § 4.

17. În același timp, Curtea consideră că pretenția cu privire la neexecutarea hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004 ridică chestiuni de fapt și de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și că niciun alt temei pentru declararea ei inadmisibilă nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară această pretenție admisibilă. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 3 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestei pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

18. Reclamantul a pretins că neexecutarea hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004 pronunțat[în favoarea sa a încălcat drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

19. Guvernul a susținut că reclamantul a primit un teren în anul 1992. Mai mult, consiliul local s-a oferit să-i acorde ajutor în cazul în care el ar decide să construiască o casă pe acel teren. În opinia Guvernului, consiliul local a luat toate măsurile rezonabile în vederea executării hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004.

20. Chestiunile ridicate prin prisma acestor articole sunt identice cu cele care au dus la violări ale acestor articole în hotărârile în cauzele *Prodan v. Moldova* (citată mai sus, §§ 56 și 62) și *Sîrbu and Others v. Moldova* (nr. 73562/01, 73565/01, 73712/01, 73744/01, 73972/01 și 73973/01, §§ 27 și 33, 15 iunie 2004).

21. Curtea nu poate fi de acord cu Guvernul precum că consiliul local a luat toate măsurile rezonabile în vederea executării hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004. Prin urmare, Curtea constată, din motivele expuse în hotărârile de mai sus, că neexecutarea hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004 a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

24. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

22. Reclamantul a pretins EUR 10,283 cu titlu de prejudiciu material cauzat în urma neexecutării hotărârii judecătorești definitive pronunțate în favoarea lui și EUR 68,550 cu titlu de prejudiciu moral.

23. Guvernul a considerat suma pretinsă de reclamant excesivă și nerezonabilă.

24. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un prejudiciu material și moral ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004. Luând în considerație metodologia folosită în cauza *Prodan* (citată mai sus, § 73) și circumstanțele acestei cauze, Curtea acordă reclamantului EUR 12,000.

B. Costuri și cheltuieli

28. Reclamantul a pretins EUR 875 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții.

25. Guvernul nu a fost de acord și a susținut că suma pretinsă este excesivă.

26. Curtea consideră această sumă rezonabilă și o acordă în întregime

C. Dobânda de întârziere

31. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibile pretențiile formulate în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în ceea ce privește neexecutarea hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004, iar restul cererii admisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției în ceea ce privește neexecutarea hotărârii judecătorești din 13 iulie 2004;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în ceea ce privește aceeași neexecutare;

4. *Hotărăște*

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 12,000 (douăsprezece mii euro) cu titlu de prejudiciu material și moral și EUR 875 (opt sute șaptezeci și cinci euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 27 martie 2008, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Fatoş Aracı
Grefier-adjunct

Nicolas Bratza
Președinte